

LBRIS

We know
books

Titlu original (it.): L'eternita della vita

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
CAMERON, PETA

Viața învinge / Peta Cameron

Traducător: Ion Scurtu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.

ISBN 978-606-736-505-4

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „AUR “

PETA CAMERON

Viața învinge

Traducerea și adaptarea în limba română de:
ION SCURTU

Editura și Tipografia
ALCRIS

Caroline Cottrell	-Walparoo	-238
Rose Burghley	-Văpaia	-239
Sheila Douglas	-Practică la mare	-240
Hermiona Black	-Fiica fortunei	-241
Christine Cross	-Ar trebui să fii orb	-242
Caroline Anderson	-Rămâi cu mine, doctor Cameron	-243
Anna Simons	-Sora de la urgență	-244
Sheila Holland	-Viața la țară	-245
Nicola Andrews	-Idilă în munți	-246
Norma Mae	-Nebun după tine	-247
Anna Simons	-Viață schimbată	-248
Christine Orban	-Mesaj întârziat	-249
Anne Weale	-Expediția	-250
Tara Lee	-Visând la Venetia	-251
Judith Hershner	-Fără contraziceri	-252
Anne Vinton	-Să vorbim despre dragoste	-253
Elizabeth Harrison	-Apel de urgență	-254
Anna Moines	-O nouă viață	-255
Alexandra Stuart	-Doctorița	-256
Betty Neels	-O fată la un milion	-257
Margaret Way	-Tăcere scump plătită	-258
Amanda Steiger	-Rețeta dragostei	-259
Caroline Fisher	-Frontiere nebănuite	-260
Mary Irwin	-În căutarea mamei	-261
Jean Carew	-Bal mascat	-262

Capitolul 1

În micul aeroport era o căldură insuportabilă. Peg McPherson se îndreptă spre ieșire pentru a lua microbuzul spre Cairns, un oraș din Nordul Australiei. Era la prima ei călătorie în regiunea aceea. Puse jos geanta și ridică privirea spre cer: soarele era deja sus, razele sale luminând un peisaj de un colorit straniu.

Peg inspiră adânc. Colin Corbett, pilotul, o ajunsese din urmă; avea o față rotundă, jovială. Fuseseră desemnați pentru zborul acela ca urmare a unei epidemii de gripă și el se văicărise tot drumul din această cauză.

Corbett își aprinse o țigară și oftă, privind cerul de un albastru intens.

- Ce păcat! Când mă gândesc că Mary a rămas singură la Sydney, la mii de kilometri depărtare...

– Sudul este în plină iarnă, îl consolă Peg, în timp ce aici se pare că suntem deja în vară. În plus, dumneata n-ai fost niciodată la Cairns, astfel că este o bună ocazie să cunoști aceste locuri.

Corbett îi admiră dantura albă când ea zâmbi cu candoare.

– De acord, dar să nu uiti că nu avem mașină și că dispunem numai de o zi. Poate vom găsi un telefon într-o cafenea sau într-un local și voi putea să-i dau telefon lui Mary...

Aruncă o privire mâinii bandajate a lui Peg și adăugă:

– Și ai putea să-ți faci o injecție cu ser antitetanos.

– Sunt ordinele conducerii companiei? întrebă ea strângând din buze.

Un Cadillac negru se opri în parcare și cei doi văzură coborând din el șoferul; era un bărbat mai degrabă tânăr, puțin bronzat, iar părul negru îi dădea un aspect oriental. Purta pantaloni scurți de culoare kaki, ciorapi tirolezi și cămașă. Când se apropie, Peg îi remarcă ochii negri și privirea intensă.

– Corbett! exclamă necunoscutul cu o voce sigură.

Văzut de aproape, era stilat și de o frumusețe incredibilă.

Pilotul îi strânse bucuros mâna.

– Sunt bucuros să te văd, Peter. Ce noroc să te întâlnesc aici!

Se întoarse apoi spre Peg:

– Peg, el este Peter Kine, cel mai faimos ziarist din Nord! Peter, dânsa este Peg McPherson, stewardesă.

Privirea ziaristului o întâlnește pe a lui Peg și-i zâmbi. Apoi, se adresează din nou lui Corbett.

– Am venit să arunc o privire, să văd dacă dau din întâmplare peste o celebritate, dar se pare că am ajuns prea târziu. Pot să vă conduc în oraș?

– Ce idee minunată! Vino, Peg, mergem să ne distrăm!

Corbett era în al nouălea cer.

L-au urmat amândoi pe ziarist la mașină. Peter Kine deschise portiera din față pentru Peg, în timp ce Corbett se așeză pe bancheta din spate. Instalându-se la volan, ziaristul observă mâna bandajată a lui Peg.

– Ce ați pățit? întrebă el.

– M-am rănit în avion, răspunse ea. Nu e grav, se grăbi să adauge.

Ochii lui negri continuau să privească mâna bandajată.

– Când vom ajunge în oraș, merg să-mi fac o injecție antitetanos, zise Peg, deși este doar o zgârietură.

– În cazul acesta, primul lucru pe care-l vom face este să trecem pe la Sam Steward, un prieten care este doctor, zise Peter.

– Sunteți convins că este necesar să fac această injecție? întrebă Peg.

– Sigur! răspunse Peter Kine zâmbind.

Corbett, care stătea tolănit pe bancheta din spate, interveni prompt:

– Peter nu suportă rănilor. Și gândește-te că l-am întâlnit într-un spital din Sud!

– Trebuie să te las la Hotelul Carol, nu? îl întrebă Kine pe Corbett. Apoi, o voi duce pe domnișoara McPherson la doctorul Sam Steward.

Văzând că Peg era îngrijorată, pilotul spuse:

– Lasă bagajul la hotel, Peg, apoi mergi să te vadă medicul. Este mai bine așa. De altfel, sunt de acord cu Peter. Nu vreau să fiu nevoit să-ți aduc în fiecare zi flori la spital! N-aș putea să-mi permit, acum când urmează să mă căsătoresc cu Mary! Șoseaua largă și dreaptă dădea senzația de luminozitate și de spațiu. Pe cele două laturi, Peg zărea plantații întinse de trestie de zahăr, un mic golf, orașul și în depărtare colinele Whitfield.

– Asta este Australia, comentă ea.

– Da, aici ne aflăm la tropice.

Sosind la Cairns, Peter Kine le oferi o vedere panoramică a împrejurimilor orașului.

– Iată-ne ajunși, Corbett.

Kine opri în fața unui mare hotel modern și se întoarse pentru a-l scutura ușor pe pilot, care moțăia. Corbett se trezi, căscând.

– Perfect! Am să telefonez imediat lui Mary.

– O conduc pe domnișoara McPherson la doctorul Sam Steward, spuse Peter Kine.

– Spune-i Peg, îl sfătui Corbett coborând din mașină. Pe curând!

Strada largă era liniștită. Peg nu văzuse un oraș mai plăcut: o oază de pace pe țărmul unei mări tropicale. În locul acesta, totul i se părea neobișnuit; chiar și oamenii erau diferiți. Fără să întrebe, găsi singură răspunsul: totul avea un aspect relaxant și senin, contrar celor din marile orașe.

Kine îi aruncă o privire piezișă, apoi o întrebă:

– Aș putea să vă conduc să vizitați orașul după ce veți face injectia?

Ea încuviință clătînând din cap. Când plecase din Sydney era frig și era tristă; aici, în schimb, era o zi minunată. Îl salută încă o dată pe pilotul care coborâse și se așeză comod pe scaun, în timp ce mașina pornea din nou la drum.

– Vom merge direct la „Curtrice”, spitalul unde lucrează prietenul meu Sam Stewart. Veți vedea că este foarte simpatice și un medic excelent. Totul se va rezolva rapid. Este un tip care bea și are unele ieșiri care cam lasă de dorit, dar o să vă placă, sunt sigur, spuse Kine.

Apoi, pe un alt ton, repetă întrebarea:

– După aceea, vă pot arăta frumosul nostru oraș?

Ea aprobă, cu gândul la ciudatul comportament al însoțitorului ei. Merseră în liniște de-a lungul unei străzi mărginite de arbori tropicali. În aer plutea un ușor miros de caramel și se vedeau arzând focuri pe colinele din jur.

– Este trestia de zahăr, explică Kine oprind în fața unei clădiri albe, puțin retrasă de la stradă. În timpul războiului, această clădire era un spital al armatei.

Coborî apoi să-i deschidă portiera lui Peg.

– Puteți să mergeți, spuse el. Eu prefer să nu dau ochii cu el, altfel Sam ne va reține prea mult. Să nu uitați să-i spuneți că v-am trimis eu.

O însoți până la ușa spitalului. Construit pe un teren în pantă, acesta era expus brizei marine. Ferestrele erau prevăzute cu jaluzele care protejau camerele de razele soarelui.

Ziaristul o lăsă pe Peg în hol, unde așteptau o mulțime de oameni. Ea merse la ghișeu și spuse că vine din partea lui Peter Kine pentru o injecție antitetanos.

O femeie cu părul cenușiu o invită să ia loc.

– Așteptați acolo. Doctorul va sosi imediat.

Peg se supuse și se așeză.

Un tânăr cu pantaloni albi scurți și ciorapi tirolezi intră alergând pe o ușă deasupra căreia era scris: CHIRURGIE.

Peg privea ce se întâmplă cu neîncrederea persoanelor sănătoase față de cele bolnave.

În jur, se desfășura o activitate intensă. În hol, veneau și plecau cărucioare împinse de infirmieri îmbrăcați în alb. Peg întoarse privirea de la aceste imagini și încercă să ignore mirosul de eter, preferând să admire colinele care se zăreau

prin ferestrele mari. Din fericire, după puțin timp va ieși și va respira aerul proaspăt de afară! Se întreba ce fel de om ar putea fi Kine, găsimd cam ciudat faptul că pilotul Colin Corbett îl cunoștea atât de bine. Când se va întoarce la hotel, o să-l întrebe.

O voce interveni, întrerupându-i gândurile.

– Urmați-mă, vă rog.

Ridicând capul, îl văzu pe tinerelul care intrase adineauri. Avea cam un metru nouăzeci de centimetri, dar subțirimea corpului îl făcea să pară și mai înalt. O fixa cu fruntea încrunțată și o privire impersonală. Ea îl urmă, nemulțumită de atitudinea lui lipsită de amabilitate. Se așeză pe scaunul care-i fusese indicat cu un gest autoritar și aflându-se în fața lui, fu uimită de expresia pe care o citi în ochii lui negri.

Este un om care a suferit, se gândi ea, încercând să ignore insistența cu care o privea.

– Sunteți cam speriată, nu-i așa?

Doctorul avea o voce joasă și studia acum uniforma albastră și bereta elegantă care acoperea doar parțial părul ei lung și bogat de culoare castanie.

– De fapt, vin de la Sydney. Azi sunt în afara serviciului, răspunse Peg.

– Cum ați ajuns în acest spital? o întreabă medicul. N-ar fi fost mai simplu să mergeți la cel din Cairns? Noi ne aflăm la cincisprezece kilometri de oraș.

Peg se agită, deoarece nu se aștepta la o asemenea întrebare.
 – Un amic m-a sfătuit să vin aici, răspunse ea, încercând să-și amintească descrierea doctorului Sam Stewart făcută de Peter Kine. Tinerelul acesta agresiv nu putea să fie bărbatul vesel despre care-i vorbise.

– Am venit doar pentru o injecție antitetanos, spuse ea.

– Ah! zise medicul.

– M-am rănit la un deget. Amicul meu...

Abia îl întâlnise pe Peter Kine în acea dimineață de vară și deja îi spunea astfel.

– Amicul meu mi-a spus că sunteți cel mai bun medic din Australia de Nord, zise ea în cele din urmă.

El se încruntă, evident surprins.

Peg îl privea nesigur și puțin îngrijorată, cu o întrebare neexprimată în ochii albaștri. Medicul părea iritat.

– De ce credeți că aveți nevoie de o injecție antitetanos? întrebă el.

– M-am rănit la deget, răspunse ea, arătându-i bandajul.

Atitudinea medicului ar fi trebuit s-o pună în gardă, dar ea nu observă și continuă:

– Este doar o zgârietură.

– Asta voi decide eu, replică el.

În încăperea sufocantă, replica lui rece părea o reacție la ploaia care bătea în geamuri.

Ploile tropicale, căldura și umiditatea erau singurele lucruri

din Cairns cu care va fi greu să se obișnuiască.

Medicul se ridică și se apropie de Peg, care făcu instinctiv un pas înapoi.

– Este doar o zgârietură, repetă ea.

Fără să-i răspundă, el îi luă mâna și începu să-i desfacă bandajul cu atenție.

– Ah! exclamă el descoperind rana.

Peg rămase tăcută, dar când îi smulse tifonul, nu-și ascunse o grimasă de durere.

– Îmi cer scuze dacă v-a durut.

Tonul lui se îmblânzise, iar degetele lui palpându-i ușor rana aveau darul să-i dea încredere.

– Cum v-ați rănit? o întrebă el ținându-i ferm mâna, dar cu blândete.

Ea zâmbi, ușor jenată.

– Deschizând o cutie de alune americane.

El păru amuzat, dar întoarse capul ca să-și ascundă zâmbetul.

– O deschideți pentru unul din pasageri? întrebă el.

Peg ezită, dar răspunse:

– Nu, pentru mine.

Simțind nevoia unei explicații, adăugă:

– Ador alunele.

– Și eu, zise el; mai ales alunele de mahon. Ați mâncat vreodată? Sunt originare de aici.

– Nu, răspunse Peg.

– Sunt alune de pădure, îi explică medicul. Nici eu nu le-am văzut până când am venit în Queensland.

– Credeam că sunteți din partea locului, zise ea surprinsă.

Dintr-odată, fața tânărului medic deveni distantă și posomorâtă.

– Nu, am venit aici doar de câteva luni, răspunse el cu răceală.

Indispoziția lui Peg era evidentă după roșeața obrazilor. El îi eliberă mâna, se duse la biroul lui și apăsă pe un buton.

„Ca și când ar avea importanță să știu când și pentru ce a venit în Queensland! Voiam doar să fiu politicoasă”, gândi ea. Nu era obișnuită să fie tratată astfel. Peter o pusese în gardă în legătură cu atitudinea doctorului, dar nu-i spusese cât de insuportabil poate să fie.

În momentul acela, se deschise ușa și apărură o infirmieră.

Era o tânără cu ochi strălucitori sub bretonul de culoarea mierii.

S-a adresă lui Peg și se prezentă:

– Sandie Denning... Îmi pare rău, dar mi s-a cerut să notez datele dumneavoastră pentru a putea să completez fișa. Doctorul Stewart ne mănâncă de vii dacă uităm să notăm cel mai mic detaliu, adăugă pe un ton vesel.

Ploaia continua să bată în geamuri.

– Peg McPherson, Ellesmere Road, 19, Sydney răspunse Peg.

– Vârsta?

– Douăzeci și opt.

– Căsătorită?

– Nu.

– Aveți o legitimație?

– Da.

Schimbară priviri neîncrezătoare, cum se întâmplă între femei.

– Mulțumesc.

Infirmiera se adresă apoi medicului, care pregătea injecția într-un colț al camerei.

– Pot să vă ajut, doctore? întrebă ea.

Peg o privi atent. Nu putea să se înșele. Din tonul vocii tinerei și după zâmbetul lui, intuia un raport apropiat. Se întoarse, deoarece nu voia să asculte discuția lor șoptită.

După plecarea ei, medicul îi ceru:

– Brațul stâng, vă rog.

Stând aproape de el ca să-i facă injecția, se înfioră la atingerea brațului ei gol.

Peg întoarse capul, deranjată de mirosul puternic al dezinfectantului.

După injecție, doctorul începu să-i bandajeze din nou degetul, ea urmărind fascinată ușurința cu care lucra. Mâinile lui puternice și bronzate dovedeau o delicatețe surprinzătoare. Imediat ce termină, Peg se ridică, vrând să plece. Ploaia încetase și cum avea o zi liberă, voia s-o folosească înotând și